

188 centiméter, hétszeres magyar bajnok, nyolcvankétszeres válogatott, kétszeres világbajnok, első magyarként jégre lépett a finn elit ligában, de edzett már a Nashville Predators-szal is. Idén bronzérmet szerzett a DEAC-cal és az első sikeres féléven is túl van a Debreceni Egyetemen. A kezdetekről, súlyos betegségéről, legnagyobb kalandjairól és jövőbeli céljairól beszélgettem a Junior Prima-díjas jégkorong hálóőrrel, Hetényi Zoltánnal, Hetével.

■ TERHES BRIGITTA, 2019.

Mikor léptél először jégre?

Nyolc éves koromig nem sportoltam komolyabban, ugyan lovagoltam, gitároztam és sokat fociztunk a kertben a tesómmal, de semmi több. Anya akkori barátnőjének a kedvese viszont a Dunafernnél volt edző, ő ajánlotta nekünk ezt a sportot, így kezdődött az egész. Elmentem egy edzésre és ott is ragadtam. Ahogy elkezdtem, egy év múlva már az öcsém is csatlakozott. Emlékszem, Petike velem tette meg az első pár lépését a jégen.

Miért kerültél a kapuba?

Körülbelül tízéves voltam, és nem voltam túl ügyes mezőnyjátékosnak, kapusunk viszont csak egy volt, úgyhogy mondta az edzőm, Árpi bá, hogy „jól van, fiam próbáljuk meg a kapuban, hátha ott több szerencséd lesz”. Már az elején nagyon élveztem, úgyhogy maradtam. Tetszett benne, hogy ez egy nagyon felelősségteljes poszt, és sok meccset tud játszani az ember, hiszen a kapus (jó esetben) ott van végig a pályán.

Már akkor kiderült, hogy tehetséges vagy a kapuban, vagy ez tanulás, gyakorlás eredménye?

A tehetség az egy dolog, de egy idő után a tehetség mellé szorgalomnak is kell párosulni, csak így lehet célokat elérni. Véleményem szerint csak 16 éves kor táján derül ki az, hogy kiből mi lesz, addig elsősorban motiválni kell a fiatalokat. A legfontosabb a támogató légkör, a pozitív hozzáállás, mert ebből lehet meríteni. Szerencsére én ezt mind megkaptam.

Olyannyira, hogy ifjúsági korú játékosként már a felnőtt csapat tagja voltál. Elyersted az év újonca és Magyarország legjobb junior játékosa címet is amellet, hogy hétszeres magyar felnőtt bajnok lettél.

Az, hogy 16 évesen már a felnőttekkel edzhettem nagyon sokat segített, még a gondolkodásmódom is megváltozott, tekintélyük volt előttem, azt csináltam, amit mondtak. Emlékszem, az első öt meccsen nem is kaptam gólt, tényleg szenzációs volt. Közben az U18-as csapattal vb ezüstérmet, egy idénnyel később pedig U20-as vb aranyérmet szereztünk. Négy felnőtt világbajnokságon is szerepeltem, két ezüst és egy aranyérmet zsebeltünk be.

Rádásul hogyan: a ljubljanai vb-n szinte hihetetlen mutatókat, 95,4%-os védési hatékonyságot produkáltál. Szerepet játszott ebben a külföldön szerzett tapasztalatod?

Nagyon sokat tanultam Finnországban, a Jokerit és a Kiekko-Vantaa csapatánál is, hiszen teljesen profi körülmények között edzhettem. A korosztályom játékosai ott már teljesen más szinten voltak tudásban és gyorsaságban egyaránt. Itt mutatkozik meg igazán a különbség a hokinemzetek

és a miénk között: sokkal több játékos van, akik mind tudják, hogy ha jól játszanak, akkor nagyon magas szintre léphetnek, s mindez meglátszik az edzéseken is. Nagyon jó ugródeszka volt tehát számomra. A finn kapusiskolában minden nap volt kapusedzés, videózás, és olyan játékosoknak lehettem a csapattársa, illetve olyanok ellen játszhattam, hogy az már önmagában szenzációs élmény volt. A hazámat képviselve azt próbáltam bizonyítani, hogy mi magyarok is képesek vagyunk magas szinten játszani.

Ott is elismerték a játékodat?

Igen, úgy éreztem, hogy a finnek a szívükbe zártak. A Jokerit Helsinki szurkolói például magyar zászlót hoztak a meccsre, a nevet kiabálták, vártak a meccs után, kérdezgettek – mindez nagyon jó érzés volt számomra. Úgy kezeltek, mintha én is évek óta ott játszánék. Büszke voltam és vagyok arra, hogy abban az évben harmadikok lettünk a finn bajnokságban, és én képviselhettem Magyarországot a profi ligában – ez óriási jelentőségű számomra.

És Amerikában?

A 2012–2013-as szezonban igazoltam a tengerentúrra és ECHL-csapatokban (Cincinnati Cyclones, Orlando Solar Bears) hokiztam. A legnagyobb élményem ott az volt, hogy részt vehettem az AHL-NHL edzőtáborában, együtt készülhettem a Nashville Predators csapatával, a kapus Pekka Rinne-vel és Mitch Korn kapusedzővel. Ők top NHL játékosok, úgyhogy nem mondom, hogy sok lövést hártottam, de nagyon jó volt velük játszani, sokak erről csak álmodnak...

Egy szezont viszont ki kellett hagynod egy súlyos betegség miatt. Hogy élted ezt meg élsportolóként?

Egy vírusos agyvelőgyulladás miatt az egész életemet újra kellett építeni. 2013-ban a dél-koreai világbajnokság után két héttel beteg lettem, lila színű szájjal eszméletemet vesztettem, ekkor kezdődött. Állandó fejfájás gyötört, és szellemileg visszaestem egy hároméves gyerek szintjére. Összesen négy és fél hónapot töltöttem kórházban, rengeteg gyógyszert kaptam, csontvelőt vettek, sokáig nem tudták, mi lehet a bajom, végül kiderült, hogy a központi idegrendszeremben van gyulladás. A rövid távú memóriám egyenlő volt a nullával, még a kórház elhagyása után is emlékeztetőket írtam magamnak a teendőkről, különben semmi nem maradt meg. Ma már a válogatott tagja vagyok és egyetemre járok, de 4–5 évvel ezelőtt még azt gondolták, hogy fogyatékos leszek és nem sportolhatok többé.

Miért választottad a Debreceni Egyetemet és a DEAC-ot, amikor több külföldi ajánlatod is volt?

Tavaly nyáron abahagyni készültem a hokit, szerettem volna valamilyen szakmát szerezni. Több olyan sportoló ismerősöm van, akik egy, de akár két diplomával is rendelkeznek és mellette olimpiákra járnak, nekem pedig semmilyen végzettségem nincs. A Debreceni Egyetem által felkínált lehetőségek miatt döntöttem végül úgy, hogy a DEAC-ban fogok játszani, mert a hoki mellett az egyetemre is járhatok. Egy igazi egyetemi csapat formálódik itt, ami egyedülálló kezdeményezés Magyarországon és külön öröm, hogy egy csapatban játszhatok az öcsémel is. Eddig úgy érzem, jól döntöttem, hiszen egy sikeres szezont után a válogatottba is vissza tudtam kerülni, illetve az egyetemen is abszolváltam az első félévem.

Szeptemberben kezdted vadgazda mérnök szakon, miért pont ezt a képzést választottad?

Budapesten születtem, de a szüleimmel együtt Mezőfalvára költözünk egy erdész-

házba. Apukám erdészeti technikumot végzett, dolgozott erdészként, és még egy vadászboltot is nyitott Dunaújvárosban, amit több mint 15 évig üzemeltetett. Úgy-hogy mi a természet lágy ölén, az erdőben nőttünk fel, szenzációs élmény volt. Ez volt a legfőbb motivációm. Közben elkezdtem a B licence-es edzőképzést, és már megszereztem egy OKJ-s aranykalászos gazda végzettséget is, hogy földet tudjak venni. Érdekel az állattenyésztés, szeretnék majd egy saját tanyát, állatokat tartani. Tavaly nyáron egy lovardában dolgoztam, hogy gyakorlatot szerezzek, előtte a sport miatt erre nem volt idő. Etettem, takarítottam őket és megtanítottak traktort vezetni is. Az utolsó napon búcsúbulit szerveztek nekem és kaptam egy mindenki által aláírt vasvillát, vagyis a gomb már meg is van a kabáthoz.

Mennyire volt nehéz visszarázódni a tanulásba ennyi év kihagyás után?

Érettségi után egyszer már elkezdtem a jogot Győrben, három félév után azonban abahagytam a sport miatt. Akkoriban heti három meccs volt, rengeteget utaztunk, esélyem sem volt, hogy bejárhassak az órákra. Debrecenben viszont minden adott szerencsére, egy helyen van a klub és az egyetem is. A visszarázódásról csak annyit, hogy a deriválás matek órán elég vicces volt 12 év után. A tanárok figyelembe veszik, hogy élsportoló vagyok, de nem szeretném, hogy kivételezzenek velem, mert tényleg érdekel a szakma és meg is akarom tanulni. Levelező szakra jelentkeztem, de bejárok a nappalisok órájára is, amikor tudok. Így az első félévben kétféle megajánlott jegyem is volt, mert zh-ztam a nappalisokkal. Nagyon jól érzem

itt magam, jól tanítanak a tanárok, barátoságosak a diákok is.

A meccsek és a felkészülés most nem gátol a tanulásban?

Nem, bár növénytanból például úgy mentem el vizsgázni – ami egyébként négyes lett –, hogy előző este Újvárosban játszottunk. A meccs végén bejött két dopping ellenőr, azt hittem, hogy nem érünk haza időben, mert a vizsgát legalább két óra, a hazaút meg három. Reggel fél ötre értem haza, nyolckor pedig kezdődött a vizsga. Ez egy újfajta stresszhelyzet nekem, de szerencsére együttműködtek velem az agysejtjeim és összehoztuk a vizsgát.

A DEAC jégkorongcsapata most nagyon népszerű a városban. Hogy állsz a rajongókkal?

Furcsa érzés, hiszen rajtam sisak van a meccsen, így nem gondoltam volna, hogy anélkül is megismernek az emberek. Egyszer például egy bevásárlóközpontban szólított meg valaki, és nagyon meglepett a gratulációja. Emellett a pici hokis palánták csalnak sokszor szinte könynyeket a szemembe, mikor verik a plexit a jégpályán, hogy figyeljek oda, vagy odajönnek pacsizni. Rájuk mindig van időm.

Hogy látod Hetényi

Zoltánt diplomával a kezében?

Úgy képezem el, hogy van egy kis tanyája Zolinak, aki már elvégezte az edzőit is. Reggel elmegy edzést tartani, délután meg a terepre, és mint vadgazda mérnök a vadásztársasággal csinálja a dolgát, aztán este otthon megeteti az állatokat. A tanya egyik végében lakik az öcsém a kedvesével meg a porontyaival én meg a másik végében a családommal, legalább három gyerekekkel.

És mi lesz a hokival?

Először is szeretnék bekerülni a világbajnoki keretbe, ahol ha elég színvonalas teljesítményt nyújtok, akkor talán megkeresés várhat rám egy komolyabb külföldi bajnokságba. Persze akkor nagyon nehéz döntés állna előttem, mivel jelenleg az egyetem nálam prioritást élvez.